

F E N Y V E S M A R C E L L

Ikarobótosz Attilosz vagy az elkúrt utas

L U K I Á N O S Z N Y O M Á N

Már újszülöttként túlkorosz.
Kihagyva néhány iskolát
Hegiosz Bótosz Attilosz
hatévesen ledoktorált,

eszességére felfigyelt
Kuránosz, Szófosz és Zeé;
vállán gitártokot viselt,
a hangszert öklével veré,

a Múzsza-nyájnak pásztora:
alig tízéves forma ő,
megállt a búbján homloka;
dinyyére nőtt az agyvelő,

majd roskadozva bírta csak
ez arc cipelni nagy fejét,
növesztett hősöm szárnyakat:
Hegioszt többé nem lelék –

„ha innen nézem, hangyafos-
nyi kertem”: és tovább hadart
Ikárobótosz Attilosz;
repült, mint háromélű kard,

repült, mint felhős Szun Vu-kung,
ki fényösvényeken szokott
cikázni: készül héroszunk,
de aztán szívott egy nagyot;

se űrlakók, se kósza dzsinn,
se tájfun hátán széllovas:
e légvídéken társa nincs,
hiába mondaná: „szevasz”,

zsebébe túr: egy Lúkián
naná, hogy most is ott lapul,
erőt sem véve önmagán
egész' jól olvas magyarul,

pár hét után a holdra szállt,
amit belaktak holdmanók:
ezerben látta jómagát
és mindnek Bótosz-képe volt,

később Talánba érkezett,
jajong és búcsukönnyet ont;
kométa testén célkereszt:
belő egy éji tünpanont,

tudásom róla hézagos;
kit érdekel, hogy merre tart
Ikárobótosz Attilosz:
repül, mint háromélű kard;

a bálna – mint az dallva van –;
egy elvarázsolt záptojás –
így képzeleg, míg ittasan
hever s elméje mélyre ás;

látom, hogy lénye ottrekedt,
a nincstelen vállára dűl;
még mormol életmű felett
halandzsanyelven görögül –

csak arra várt az irka és
a penna, hogy használjam én,
de mit leírtam, mind hamis,
tanú reá e költemény(.)

Nincs és most

Holtig hittek a régi görög filozófusok abban,
hogy – sok egyéb mellett – a tudás forrása a nap, s így
például Pythagórasz vagy Zénón, Epikúrosz
– kis túlzással – a múzsát vélte, ha égre tekintett:
egy gyönyörű és bölcs, ruha nélküli női alakká
lényegítette a bős sugarú, lánggal teli gömböt.

Bátyáim nekem ők,
kik a könyvespolcra kerültek.
Nyúlnék értük is, ám
idegenné lett karom, ujjam.

Most fapofák járnak utaink fejlett libidóval.
Szárnyat bont a magány, rúd tolla a homlokom éri;
erdőszéli faunként állok a fény hidegében,
sebzetten, pár napra a kőváros robajától.
Nimfák tánca. Hiába varázs, mi a föld fele vonzott,
már e kerek nők teste – nem értem, mért, de – közömbös.

Észérvek barikádja mögé húzódva öregszem...

Félkész lovag

Ki látta Génovát és Antiókhíát;
az ördögöktől vérző Jeruzsálemet,
Zuglóba érve egyszer csak megállt.
„Elég a küzdésből mások helyett...”

Bérel dobozlakást és néz kelő napot,
bár por- s piszoktól félvak ablaka.
Pejéből mennyi lókolbászt csináltatott!
A fegyverét suhancnak adta ma.

Van konyhaasztal; széke és hokedlije:
utóbbin gyermek áloét nevel,
azon mélázik épp, miféle verklire